

สารคดีท่องเที่ยว

โดย : สมหมาย วงศ์วิทยากุล

๑ เที่ยวตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม แล้วเสริมมงคลที่วัดห้วยมงคล

หลังจากไปหมกตัวหาความสุขสำราญริมหาดและในป่าคอนกรีตที่เมืองหัวหินถึงมีเสน่ห์ของแหล่งท่องเที่ยวอมตะแห่งหนึ่งของไทยแลนด์เป็นเวลา 3 วัน 2 คืน วันเดินทางกลับกรุงเทพมหานคร พวกเรากลنگกันว่าจะไปเยี่ยมเยือนสถานที่ท่องเที่ยวที่เกิดใหม่อีกแห่งก่อนจะแวะไปมัสการรูปเหมือนหลวงพ่อดุสิตเทียบน้ำทะเลจืดที่วัดห้วยมงคล แล้วจึงเดินทางกลับกรุงเทพมหานคร

พวกเราเลือกที่จะไป “ตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม” ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวแบบตลาดแบบสวนสนุกที่สร้างสรรค์มุมมองต่างๆ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินและเจ้าอารมณ์ชวนชื่นจากนักท่องเที่ยวที่ไปเยือนอย่างมีเสน่ห์ชวนฝันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เลือกได้เหมาะสมและลงตัว เพราะ “ตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม” ตั้งอยู่ที่ตำบลทับใต้ ใช้เส้นทางเดินสายเดียวกันกับเส้นทางไป “วัดห้วยมงคล”

ออกจากหัวหินเวลาเที่ยงกว่าๆ ใช้เส้นทางหนองพลับ - ป่าละอู หรือทางหลวง 3218 ขับรถชมวิวดูสองข้างทางซึ่งส่วนใหญ่เป็นไร่อ้อยไปเรื่อยๆ ด้วยความเร็วประมาณ 90-100 กม./ชม. ใช้เวลาประมาณ 3 นาทีก็ไปถึงตำบลทับใต้ซึ่งมีระยะทางประมาณ 8 กิโลเมตร ถึงสี่แยกห้วยมงคลขับรถตรงไปอีกประมาณ 7 กิโลเมตรถึงสี่แยกหนองตะเภาเลี้ยวซ้ายไปวัดห้วยมงคล เลี้ยวขวาไปตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม

เราเลือกเลี้ยวขวาก่อนเพราะเกือบทุกคนในรถได้รับการแจ้งเตือนจากท้องร้องจ๊อจ๊อ ว่า “อันหิว” จึงต้องปฏิบัติการ “ตามใจปากเพราะความอยากของท้อง” เสียก่อน ใช้เวลาไม่กี่นาทีก็ถึงจุดหมายปลายทาง “ตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม” ซึ่งมีป้ายขนาดใหญ่บอกตัวตนอยู่หน้าตลาด สัมผัสแรกมองเข้าไปในตัวตลาดที่กว้างขวางติดกับลำคลองและดูเหมือนจะถูกโอบล้อมไปด้วยขุนเขา มีอาคารสถาปัตยกรรม

หน้าตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม

เรือขายก๋วยเตี๋ยว-อาหารควหาหลาน

บรรยากาศสบายๆ อากาศและผืนน้ำ

ขึ้นเดียวและสองชั้นแบบแปลกๆ แต่โทนสีของอาคารเหมือนจะเลียนแบบสถานีรถไฟหัวหิน คือ เน้นที่สีแดงและสีขาว ยิ่งเมื่อย่างก้าวเข้าไปในตลาด ซึ่งมีบึงน้ำขนาดใหญ่อยู่กลางชนบทด้วยร้านค้าอาคารที่จำหน่ายสินค้านานาชนิด มีบรรยากาศแบบย้อนยุครัตนโกสินทร์ตอนต้นซึ่งหลายอาคารทรงเดียวกับอาคารร้านค้าแถวบ้านหม้อ แพร่งสรรพศาสตร์หรือแถวปากคลองตลาด คือ เป็นแบบไทยประยุกต์ยุโรป สัมผัสได้ในบรรยากาศที่แปลกใหม่

สิ่งแรกที่พวกเราสาธยายตามองหาคือโซนอาหาร เพราะทุกคนกำลังหิวพอดี ถ้ามีอะไรใส่ท้องให้หนังท้องตึงๆ เสียก่อน แล้วค่อยพากันเดินชมตลาดก็น่าจะมีความรื่นรมย์ และมีความสุขกว่าการหาความสำราญในยามที่ท้องหิว อาหารมื้อกลางวันของพวกเราคือ “ก๋วยเตี๋ยวเรืออยุธยาสูตรโบราณ” ที่มีรสชาติโดนใจพอสมควรเลยฟาดเสี้ยวสองชามแบบแห้งชามน้ำชาม

อ้อมท้องกันแล้วก็เริ่มออกเดินชมส่วนต่างๆ ในตลาด มองดูชายชาวตลาดมีความรู้สึกเหมือนเดินอยู่ในตลาดบางลี่ จังหวัดสุพรรณบุรี เพราะลักษณะร้านค้าเหมือนห้องแถวไม้โบราณตามชนบท แถมมีทางเดินไม่อยู่หน้าร้านริมบึงอีก สัมผัสแล้วได้บรรยากาศชื่นมื่นดี เดินไปทางซ้ายไม่กี่ก้าวพวกผู้หญิงก็ชวนกันแฉะร้าน “น้ำแข็งไสนมสด ice oasis” กันอีก ผมไม่ชอบกินก็ยืนมองโน่นนี่ไปเรื่อยๆ พอดีเจ้าหน้าที่ผู้คอยดูแลบริการหน้าตาดีเดินผ่านมา เธอยืมให้เมื่อผมมองเธอ ผมจึงทักทายเธอด้วยความเคยชินทางนิสัย ว่าตลาดแห่งนี้สร้างขึ้นมาเมื่อไร พร้อมกับชมว่า เป็นตลาดที่สร้างได้สวยงาม มีบรรยากาศที่ทำให้ตลาดน้ำจริงๆ เธอกล่าวขอบคุณและเริ่มตอบคำถามของผม ขณะที่สมาชิกคนอื่นๆ ในกรุ๊ปทัวร์ของผมถือ ice oasis มายืนฟังอยู่ด้วย

เดินช้อปปิ้ง

“ตลาดน้ำหัวหินสามพันนามนี้เปิดตัวให้เข้าชมมาตั้งแต่เมื่อวันแม่ปี 54 ค่ะ” เธอบอกด้วยรอยยิ้มและดวงหน้าสวยสดใส

“ตลาดนี้อยู่ที่หมู่บ้านทับใต้ ตำบลทับใต้ อำเภอบางสะพานบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่ 2 แห่ง คือ ตลาดน้ำหัวหิน ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กันนี้แหละค่ะ และที่อยู่อีกแห่งตลาดน้ำหัวหินสามพันนาม ซึ่งทีมงานจะเป็นทีมงานเดียวกับตลาดน้ำอโยธยา อาคารร้านค้าและบรรยากาศต่างๆ จะเป็นเหมือนกับ “ตลาดน้ำอโยธยา” แต่ต่างกันที่สถาปัตยกรรมของที่นี่จะย้อนยุค เป็นแบบ “วิคตอเรีย” ในรูปแบบของรัชกาลที่ 6 ทั้งรูปร่างตัวอาคารและอื่นๆ คือ ตกแต่งแบบสไตล์หัวหินที่ใช้โทนสีแดง - ขาวคล้ายๆ สถานีรถไฟหัวหินอยู่บนเนื้อที่กว่า 100 ไร่ มีร้านค้าทั้งหมด 250 ร้าน เรือขายสินค้าข้าวปลาอาหาร 40 ลำค่ะ” คนสวยให้ความกระจ่างแล้วพนมมือไหว้ขอลา เพราะมีเสียงเรียกจากวิทยุประจำกายของเธอ ผมขอบคุณเธอตามธรรมเนียมไทย พักหน้าเป็นสัญญาณให้กรู๊ปทัวร์ออกเดินชมตลาดต่อ

ตลาดน้ำหัวหินสามพันนามถูกโอบล้อมไว้ด้วยภูเขาเตี้ยๆ และติดกับลำห้วยสามพันนาม จึงทำให้มีบรรยากาศเย็นสบายร่มรื่นเป็นธรรมชาติแบบไม่ต้องปรุงแต่งมากนัก มีรถไฟเล็กและเรือโดยสารคอยให้บริการนำชมตลาดน้ำแบบสบายๆ มีมุมที่นั่งพักผ่อนปล่อยอารมณ์ มีซุ้มให้นั่งรับประทานอาหารในน้ำมีเรือถีบให้หนูๆ สาวๆ ลงไปสวีนได้ สำหรับเด็กๆ ก็จัดเต็มด้วยสัตว์เลี้ยง เช่น แพะและนกเค้าแมว มีมุมถ่ายภาพหลายมุมที่สวยงาม น่าสนใจ เช่น รูปปั้นคนหัวหิน ตูสสารณะโทรศัพท์ หรือป้ายตลาดน้ำหัวหิน เป็นต้น

เรื่องอาหารการกินไม่ต้องห่วง เป็นโซนที่มีมากที่สุด

ทั้งอาหารคาวหวาน อาหารพื้นเมืองเลือกกินกันได้ตามใจชอบ จะเป็นถ้วยเดียว ส้มตำ ไก่ย่าง ซิฟู้ด อาหารตามสั่ง กาแฟโบราณ ไอศกรีม ในบึงมีกลุ่มเรือพายขายสินค้าพวกของกินหลายประเภทใส่เรือพายไปพายมา เพื่อให้คนบนฝั่งได้หาซื้อของกินเล่นกัน จุดนี้เป็นจุดมีเสน่ห์อีกจุดหนึ่ง เพราะจะทำให้มีความรู้สึกย้อนยุค เกิดจินตนาการไปในอดีตที่คนไทยมีบ้านเรือนอยู่ริมห้วย หนอง คลอง บึงแบบโบราณๆ นอกจากนี้ยังมีขนมไทยต่างๆ ไว้บริการมากมาย โดยจะนั่งกินที่ซุ้มมุงจากริมน้ำมองบรรยากาศในบึงจะจัดไว้ให้สวยงามชมมองด้วยเรือประมง ฝูงนกกระยางปูบัน ฝูงปลาการ์ฟและปลาสวยงามอื่นๆ ตัวเป็นๆ ที่แหวกว่ายน้ำเล่นไปมา หรือจะเดินไปแถวโซนขายอาหาร ตรงศาลาเพื่อนั่งโต๊ะหรือนั่งเสียดชิดแข่งยึดซาบายๆ ก็ได้

นอกจากนั้นยังมีร้านขายเสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า ไปสการ์ด แก้วน้ำ ของเล่นโบราณและของที่ระลึกต่างๆ อีกหลายร้าน สวยๆ น่ารักน่าซื้อทั้งนั้น ถ้ามีเงิน

เราเดินวนเวียนกันอยู่ในตลาดน้ำหัวหินสามพันนามจนเวลาบ่ายสามโมงจึงเชยๆ ฤทัยยายกันไปกราบนมัสการหลวงพ่อดำเหยียบน้ำทะเลเจ็ดที่วัดห้วยมงคล ซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามทางซ้ายมือห่างจากแยกหนองตะเภาไปประมาณ 4 กิโลเมตร

รูปปั้นหลวงพ่อดองค์ใหญ่ที่สุดในโลก

อนุสาวรีย์พระเจ้าตากสิน

วัดห้วยมงคล เป็นที่ประดิษฐานรูปเหมือนหลวงพ่อดองค์ใหญ่ที่สุดในโลก แต่เดิมชาวบ้านเรียกว่า **“วัดห้วยคต”** ตั้งอยู่ในหมู่บ้านห้วยคต ตำบลทับใต้ ต่อมาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานนามบ้านห้วยคตใหม่เป็น **“ห้วยมงคล”** ซึ่งปัจจุบันเป็นทั้งชื่อหมู่บ้าน วัด โรงเรียนและโครงการต่างๆ มากมาย

ณ หมู่บ้านแห่งนี้ประชาชนมีความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เพราะเป็นเวลาเกือบ 50 ปีแล้วที่พระองค์ทรงพัฒนาพื้นที่ด้วยโครงการต่างๆ ขึ้นในหมู่บ้านเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับพสกนิกร ทำให้มีฐานะดีขึ้นประชาชนมีความสุขกันถ้วนหน้ารวมทั้งทรงอุปถัมภ์วัดห้วยมงคลไว้ให้เป็นที่พักทางใจสำหรับชาวบ้านโดยสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงสละทรัพย์ส่วนพระองค์บางส่วนบูรณะปรับปรุงเสนาสนะและหล่อรูปเหมือนสมเด็จพระโภาสวงศ์หลวงพ่อดองค์ให้เป็นสิริมงคลประจำหมู่บ้าน

รูปหล่อหลวงพ่อดองค์ที่ประดิษฐานในวัดห้วยมงคลเป็นองค์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก หล่อด้วยโลหะผสม หน้าตักกว้าง 9.9 เมตร สูง 11.5 เมตร บนฐานสูง 3 ชั้น ชั้นล่างกว้าง 70 เมตร ขว 70 เมตร เมื่อขับรถเข้าไปสู่บริเวณวัดจะมองเห็นองค์หลวงพ่อดองค์เด่นเป็นสง่าในท่ายืนสำรวมกิริยาประดุจกำลังทำสมาธิ มองแล้วมีอารมณ์น่าเลื่อมใส ห่างออกไปทางด้านขวามือเป็นรูปหล่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ด้านซ้ายมือเป็นศาลาเอนกประสงค์

พวกเราต่างคนต่างไปซื้อรูปเทียนและร่วมบริจาคเงินทำบุญในศาลาเอนกประสงค์แล้ว ก็นำดอกไม้รูปเทียนขึ้นไปกราบนมัสการหลวงพ่อดองค์ ถึงลานชั้น 3 เดินขึ้นสูงจนรู้สึกได้ว่าเหนื่อยแต่ไม่ถึงกับหอบ แต่ก็ไม่ผิดหวังเพราะปีนขึ้นมาถึงชั้น 3 ได้ นอกจากจะได้นมัสการหลวงพ่อดองค์อย่างใกล้ชิดแล้วยังได้มองเห็นทิวทัศน์ป่าเขารอบๆ องค์พระที่สวยงามอีกด้วย

ลงมาจากลานฐานประดิษฐานหลวงพ่อดองค์แล้วก็พากันไปแสดงความเคารพสักการะรูปหล่อสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก่อนจะกลับมาด้านหน้าลานประดิษฐานหลวงพ่อดองค์เพื่อให้สมาชิกบางคนได้ลอดท้องช้างสามเศียรชื่อ **“พลายมงคล”** และ **“พลายเจริญ”** ซึ่งมีหลวงพ่อดองค์นั่งอยู่บนหลังช้างทั้งสอง อันเป็นช้างปั้นอยู่ทางขวาตัว ทางซ้ายตัวเขาถอดกันเพราะมีความเชื่อว่า จะเป็นมงคลชีวิต จะประสบแต่สิ่งที่ดีๆ และหายจากทุกข์โศกโรคภัย เรื่องอย่างนี้จะห้ามใจใครกันไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องของจิตใจเรื่องของความเชื่อใครเชื่อกี่ช่างเขา เราไม่เชื่อกี่ไม่ต้องทำ ผมไม่ทำจึงเดินเตร่เข้าไปในศาลาเอนกประสงค์ เพราะที่นั่นเป็นศูนย์รวมของพระเครื่องสมเด็จหลวงพ่อดองค์ทั้งไม้แกะสลัก เหรียญโลหะและเหรียญเงินมีรูปปั้นหลวงพ่อดองค์ให้พุทธศาสนิกชนได้ปิดทอง กราบไหว้ รวมทั้งหนังสือต่างๆ ที่มีคนเขียนเกี่ยวกับเรื่องราวของหลวงพ่อดองค์และวัดห้วยมงคลให้เลือกซื้อไปเป็นเจ้าของหลากหลาย

ภายในศาลาเอนกประสงค์

ลอดท้องช้าง

บรรยากาศสดชื่น

ภายในวัดห้วยมงคลนอกจากจะมี **“รูปเหมือนของ หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด”** เป็นจุดเด่นดึงดูดใจคนเข้าวัดแล้ว ความกว้างขวางของบริเวณวัด และทัศนียภาพภายในวัดสงบ สง่างามของธรรมชาติ ลำห้วยและต้นไม้ขนาดใหญ่ทั้งเป็นไม้ยืนต้น ไม้ดอก ไม้ประดับ และไม้เลื้อยได้ถูกออกแบบไว้อย่างลงตัว ร่มรื่นและสงบเย็นด้วยสายลมเย็นๆ และทุ่งกว้าง ทราบว่า ทุกวันจะมีนักท่องเที่ยวมาสักการบูชา หลวงพ่อทวดเป็นจำนวนมาก เพราะอภินิหารที่ท่านเหยียบน้ำทะเลจืด เป็นที่โจษขานกันมาก คงจะมีน้อยคนที่ไม่รู้จักหรือไม่เคยได้ยินชื่อเสียงกิตติศัพท์ของหลวงพ่отวด ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วประเทศถึงความศักดิ์สิทธิ์ตลอดจนอิทธิปาฏิหาริย์ต่างๆ มีผู้ให้ความเคารพเลื่อมใสมาเป็นเวลานาน และรู้จักกันเป็นอย่างดี

ในประวัติของหลวงพ่отวดกล่าวไว้ว่า หลวงพ่отวดหรือสมเด็จพระพะโค๊ะ เดิมชื่อ **“บุญ”** เป็นบุตรของนายหนูและนางจัน เกิดในปลายสมัยพระธรรมราชา ตอนยังเป็นทารก มีเรื่องเล่าเป็นปาฏิหาริย์ไว้ว่า หลังจากนางจันเลิกอยู่ไฟก็ออกเกี่ยวข้าวทันที วันหนึ่งนางไปเกี่ยวข้าวก็เอาบุตรไปด้วยและผูกเปลได้ทันทีว่า **“งูตะบองสลา”** ได้ขึ้นมานอนบนเปลนั้นเมื่อพ่อกับแม่มาเจองูก็เลื้อยหายไปแต่ได้คายแก้ววิเศษไว้ให้ เมื่อเด็กชายบุญอายุได้ 7 ขวบ พ่อแม่ไปฝากเรียนหนังสือกับท่านสมภารทอง ซึ่งเป็นพี่ชายของนางจันที่วัดกุฎีหลวง เด็กชายบุญมีความเฉลียวฉลาดมาก สามารถเรียนรู้หนังสือขอมและหนังสือไทยได้อย่างรวดเร็ว

เมื่ออายุได้ 10 ขวบก็บวชเป็นสามเณรพ่อได้มอบแก้ววิเศษไว้เป็นของดีประจำตัว ต่อมาสามเณรบุญได้ไปศึกษากับพระชินเสนที่วัดสีหยัง (สีคูย้ง) ซึ่งเป็นพระอาจารย์ที่เชี่ยวชาญและมีชื่อเสียงโด่งดังมาจากกรุงศรีอยุธยา เมื่ออายุ 20 ปี ได้เดินทางไปศึกษาต่อที่นครศรีธรรมราช ณ สำนักพระมหาเถรปิยทัสสี

ต่อมาได้เข้าอุปสมบทมีฉายาว่า **“ราโมธัมมโก”** แต่คนทั่วๆ ไปเรียกว่า **“เจ้าสมิราม”** และได้ศึกษาอยู่ที่วัดท่าแพ วัดสิริมาเมือง และวัดอื่นๆ อีกหลายวัด เมื่อเห็นว่าการศึกษาที่นครศรีธรรมราชเพียงพอแล้ว จึงได้ขอโดยสารเรือสำเภากลับมาทางไปกรุงศรีอยุธยา ขณะเดินทางถึงเมืองชุมพรได้เกิดคลื่นลมทะเลปั่นป่วนเรือไม่สามารถแล่นฝ่าคลื่นลมไปได้ ต้องทอดสมอยู่ถึง 7 วันทำให้เสบียงอาหารและน้ำหมด ลูกเรือจึงตั้งข้อสงสัยว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้เป็นเพราะเจ้าสมิรามจึงตกลงใจส่งเจ้าสมิรามขึ้นเกาะ ได้ยินมนต์ให้เจ้าสมิรามลงเรือมาด ขณะที่นั่งอยู่ในเรือมาดนั้น ท่านได้ห้อยเท้าแช่น้ำทะเลก็บังเกิดอัศจรรย์น้ำทะเลบริเวณนั้นเป็นประกายแวววาวโชติช่วง เจ้าสมิรามจึงบอกให้ลูกเรือตักน้ำขึ้นมาดื่ม น้ำทะเลเค็มๆ กลายเป็นน้ำจืด จึงช่วยกันตักไว้จนเพียงพอ นายสำเภาจึงนิมนต์ให้ขึ้นเรือสำเภากลับ และตั้งแต่นั้นมาเจ้าสมิรามเป็น **“ชีตัน”** หรืออาจารย์ของเจ้าสำเภาอินสิมมา

ท่านสมิรามไปศึกษาเล่าเรียนที่ **“วัดราชานุาส”** ในกรุงศรีอยุธยาเป็นเวลา 5 ปี มีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัยตลอดถึงคาถาอาคมต่างๆ และได้สร้างคุณูปการแก่กรุงศรีอยุธยาจนได้รับการแต่งตั้งสมณศักดิ์เป็น **“พระราชรมณีสมิรามคุณูปมาจารย์”**

เมื่ออายุย่างเข้าสู่วัยชรา ท่านได้ออกเดินธุดงค์เพื่อเผยแผ่หลักธรรมจนถึงวัดพะโค๊ะ และได้บูรณปฏิสังขรณ์วัดขึ้นมาใหม่ เมื่อพระพุทธศาสนาได้ตั้งมั่นคงดีแล้ว หลวงพ่отวดก็ออกเดินธุดงค์จนถึงเมืองไทรบุรี เพื่อเผยแผ่คำสอนขององค์สมเด็จพระพุทธเจ้าให้กับชาวบ้านในถิ่นนั้นๆ และได้สร้างวัดบูรณะวัด **“โกนะโตน”** ขึ้น

หลวงพ่отวดได้ละสังขารด้วยโรคชราในปลายรัชกาลของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อวันที่ 6 มีนาคม พุทธศักราช 2225 อายุได้ 100 ปี พรรษา 80

วันนั้นผมเดินทางกลับถึงเขตหนองแขม กรุงเทพฯ เกือบห้าทุ่มด้วยความอัมเอบสะดวกและปลอดภัย